

Scénář k rozhlasové reportáži

ZŠ Špitálská

Anna Brejžková, Kora Čechová, Nikol Melnyková, Martina Summerová

Od dětství Ivan Summer snil o tom, že bude cestovat. Kvůli komunistickému režimu si na svobodné cestování musel ještě počkat.

Rok 1968 byl prvním rokem, kdy Ivan Summer začal vnímat, jaká je doba.

To si pamatuju velice silně ten den, když sem přijeli okupanti. To bylo 21. srpna 1968. Mně bylo šest let a měl jsem jít za pár dní do školy jo. No a já vím že jsem se ptal mamky, jestli je válka.

A mamka brečela, říkala že ne, že ať se nebojím.

Když pak na podzim Ivanův kamarád 14dní nechodil do školy, poslala ho paní učitelka ještě s pár spolužáky k němu domů, aby zjistili, co s ním je.

Přišla nám otevřít stará babička.

Nic neřekla, ale dala nám dopis.

Dali jsme ten dopis paní učitelce a ta ho otevřela a plakala. A později jsme se teda dozvěděli, že on s celou rodinou, nechal tady jen u starou babičku a odešli někam do Kanady.

Už od dětství se Ivan intenzivně věnoval sportu a díky řecko-římskému zápasu se mu podařilo částečně i vycestovat.

Ivan Summer se v lednu 1989 zúčastnil Palachova týdne, který byl jednou z prvních velkých demonstrací proti režimu. V této době bylo nebezpečné vyjadřovat své názory.

Ivan tam byl s kamarádem, ten drze vyprovokoval chlápka, který jak se později ukázalo byl tajný policista, a právě on si Ivana vyhlídl a odvedl ho do sběrného autobusu, tam Ivan chvíli seděl jen se zmlácenou a zadržanou těhotnou ženou a řidičem.

A když odešel, tak já jsem šel k tomu řidiči to byl mladej kluk a já mu říkám: *“hele já jsem zápasník z Rudý hvězdy a já jsem tady byl nakupovat, a nevím proč jako nějaký prostě blázen mě chytil a mě zatáhl”*. A on říká: *„ty vole proč jsi to neřekl hned, tak jdi.”* A pustil mě.

Díky tomu, že se dostal z autobusu mohl Ivan Summer dál zápasit, zachránil si kariéru i studia a jeho otce nevyhodili z práce.

Na začátku 90.let se mu konečně splnil sen o svobodném cestování. Rok strávil cestami po Africe. Dostal se stopem do Keni a do Tanzánie. Nejdramatičtější zážitkem byl výstup na Kilimandžáro.

Skutečně jsme si vyšli až nahoru a tam jsem si pobřečel, protože jsem si řekl, tak jsem si splnil dětský sen, že někdy v osmnácti chtěl na Kilimandžáro stopem a teď jsme tady...

Pak jsme dojeli ještě až do jižní Afriky a bylo to nádhera svoboda mohli jsme si cestovat, kam jsme chtěli, a tak jsem vždycky toužil po tom.

Přesto, že si Ivan prožil ne úplně ideální dětství, dokázal, že když si člověk stojí za svým cílem, je schopný dosáhnout neuvěřitelných věcí. I když malý Ivan vyrůstal v nesvobodné a zkorumpované zemi, ze které se dalo cestovat jen do komunisty ovládaných zemí, splnil si nakonec svůj dětský sen, po skoro 20 letech snění se dostal až na Kilimandžáro.

Myslíme si, že je na závěr důležité podotknout jednu věc. NEVZDÁVEJTE SE! I když se někdy zdá nějaký cíl nedosažitelný, díky Ivanovi si můžeme uvědomit, že téměř všechno jde, když se chce.